

ЗВОРУШЛИВЕ ХОБІ, ЩО СТАЛО ФІЛОСОФІЄЮ ЖИТТЯ

*«Життя містить в собі багато цінного,
і якщо ми вмудряємося нічого в ньому
не знайти, винні ми, а не життя»
Френсіс Скотт Фіцджеральд*

У будь-якому віці є місце захопленням - яскравий приклад цьому Галина Степанівна Малінська. У дев'яносторічному віці вона має неймовірне хобі – реставрує та шиє вбрання для ляльок. Її колекція налічує близько шістдесяти ляльок. Завдяки вмілим рукам, натхненню та працелюбству Галини Степанівни кожна з ляльок отримала нове життя і поселилася у її затишному помешканні, радуючи око відвідувачів. Протягом багатьох років

ну ляльку, але буває таке, що воно їй не підійшло, тож приміряю сукню іншої. Крім подарованих та придбаних ляльок, більшу частину моєї колекції складають ляльки, які дісталися мені від сусідів, знайомих, а також є й такі, котрих попередні власники позбулися як непотріб. Незважаючи на відсутність у них рук, ніг, волосся, а часом і очей, використовуючи підручні матеріали, реставрувала їх, вдихаючи нове життя та новий образ, - пояснює майстриня.

Матеріали для реставрації та лялькового убрання Галина Степанівна ви-

збирала пані Галина свою колекцію «Принцес», та вже безліч разів змінювала їм убрання. Проте не тільки ляльки надихають нашу героїню – 90-річна модниця ще й в'яже крючком та спицями, шиє та оздоблює власний одяг ажурними узорами.

Дитинство і юність Галини пройшли у Рівному. Мама дівчинки польського походження, а батько із Дніпра. Дідусь родом із Чернігівщини, працював у Польщі й там познайомився із симпатичною панянкою, так і привіз її в якості дружини в Україну. Батько Галинки був військовим, тож деякий період сім'я Малінських жила в Костополі.

– У мамі була велика родина: сім братів і сестра Марія. В 1908 році її старший брат працював у Рівному, в Реальному училищі, де нині музей. І матуся із сестрою частенько приїжджали сюди. Як почалася війна, то старша сестра Марія пішла працювати у Червоний хрест, а за нею й моя мама Анастасія, вона тільки гімназію закінчила. Так вони всю війну з Червоним хрестом їздили. А потім на початку 30-х років разом з лікарнею потрапили у Рівне. Моя матуся хотіла переїхати у Київ, щоб мати змогу навчатися лікарській справі, та не склалося... Ось так моя мама і тітка залишилися жити у Рівному, – розповідає пані Галина історію своєї сім'ї.

Ще маленькою дівчинкою, під час прогулянок з матусею, її дуже приваблювали яскраві вітрини магазинів. Саме тому у майбутньому Галина обрала професію декоратора.

– Свою першу ляльку я отримала у подарунок від тата. Якось ми прогулювалися центром і у вітрині магазину Самберга я помітила ляльку. Магазин розташовувався на нинішній Театральній площі зі сторони театру, тільки будинки були над самою вулицею. От зайшли ми в цей магазин, а там виявилось дві ляльки: одна з темним, а друга зі світлим волоссям. Мені сподобалася блондинка, але взяла я темноволосу. До речі, під час війни у магазин влучила бомба: власник із дружиною врятувалися, а їхні батьки та діти загинули у пожежі. Пізніше, в листопаді 1941 року, вони загинули серед тих 17,5

тисяч євреїв, яких розстріляли німці в урочищі Сосни, - із сумом згадує пані Галина.

– Від рук німців загинула й Лея Шепселькейс, саме вона навчила мене писати і читати. Ми подружилися з нею, коли моя сім'я жила у Костополі. Вона ходила в школу, а я за нею хвостиком шастала, дуже любила її. Війна забрала багатьох моїх друзів та сусідів. Окупацію ми пережили в Рівному. Мені 12 років виповнилося, як почалася німецько-польська війна.

Навчалася Галина Степанівна у школі імені Генрика Сенкевича, що розташовувалася на однойменній вулиці, нині це Рівненська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів №3, найстаріший заклад міста. Пізніше перейшла у Російську гімназію – наразі це Рівненська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів №5. А після закінчення гімназії вступила в Київський технікум торгівлі, який закінчувала заочно. Це був єдиний випуск за спеціальністю «декоратор», на якого дівчина вчилася протягом двох років. А згодом пропрацювала за професією 35 років, з яких 9 років за прилавком, а решту декоратором вітрин.

– Перший універмаг у Рівному відкрився у 1947 році, а поряд з ним маленький подарунковий магазин. Там я й працювала, займалася декором вітрин, а також посідала посаду замісника відділу галантереї у цьому ж універмазі. У 1956 році відкривається магазин «Берізка», де зараз «Рубін», він теж відносився до універмагу. Це була мережа магазинів по всьому Радянському Союзу, де продавалися частіше за все імпорتنі товари. З 1961 року залишила посаду замісника й працювала тільки декоратором. Ми настільки гарно декорували вітрини, що

біля них збиралися натовпи відвідувачів, а особливо захоплююча була вітрина відділу іграшок...

Бажання одягнути ляльку в мене з'явилось ще в дитинстві, коли мені подарували чималенького пупса - зовсім голюсінського. Я не могла заспокоїтися - як це лялька голенька, тож поділилася своїми думками з тітонькою, оскільки мама частенько мене залишала з нею. От тітка, враховуючи моє зауваження, і зшила для пупса одяг. Підрісиши, найперше я одягнула нашого kota – мені стало його шкода. Сказала мамі, що його треба утеплити, тож я зшила котові пальто. Також тітка Марія навчила мене в'язати крючком, а згодом вже в'язала і спицями. Від тата отримувала кишенькові гроші, на них купувала вовняну пряжу. Тоді можна було купити невелике пасмо в'язальної вовни, тож я накупляю і в'яжу лялькам все, що задумала, - посміхається своїм спогадам Галина Степанівна.

З дитячої колекції пані Галини уціліло декілька ляльок, та й одяг вже став старий, тож вона взялася оновити їм гардероб. Як вийшла на пенсію, мала близько п'яти ляльок.

– Моя найстаріша лялька, подарована мені татом, - з 1938 року, то можете уявити, скільки разів я її переодягала. Ще маю дві ляльки, що датуються 1953-54 і 1955 роками. У 1956 році я придбала ще одну ляльку німецького виробництва. Так народилося хобі – одягати ляльок, даючи їм нове життя. Убрання шию під конкрет-

користує частково зі своїх декораторських запасів. Також сусіди та подруги зносять якісь залишки, клапті. А коли у місті масово почали відкриватися «секонд-хенди», там майстриня теж почала відшукувати матеріали для реставрації та деякі аксесуари для пошиття лялькового одягу.

– Так одній із своїх ляльок відшукала парик – випрала, зробила завивку, пошила сукню - і красуня-лялька готова. Були й складніші випадки, коли мені в руки потрапляла тільки одна голова, тож доводилося попотіти, щоб зшити тулуб. Багато моїх знайомих знають про моє хобі, тож зносять мені невеликі клаптики тканини, оздоби. Часом мене просять одягнути ляльку для когось, і я завжди рада допомогти, - зізнається пані Галина.

Але наша героїня не тільки ляльок одягає, вона й для себе одяг може виготовити. А домашній і поготів сама собі шиє. До сьогодні майстриня не втратила набутих навичок – оздоблює і вбрання ажурними узорами, в'яже кардигани. Також пані Галина дуже гарно вишиває гладдю, на стінах квартири можна побачити картини, вишиті її руками. Нині ж більше займається шиттям і в'язанням.

– Моє хобі – це свого роду філософія. Життя цієї ляльки таке недовговічне, відживши своє, вона опиняється на смітнику. Я ж роблю з неї принцесу. Реставрувавши та гарно одягнувши, вдихаю в неї нове життя. Так і в нашому житті: завжди є шанс змінити все або почати з нуля, головне - ніколи не падати духом і, незважаючи на перешкоди, рухатися вперед. Мені не раз говорили: «І навіщо воно вам треба? Краще лягли б та полежали.»... А для чого мені лежати, щоб хворобливі думки ще більше заповнили розум, посиливши хворобу, чи щоб відчувати всілякий біль у тілі?.. Хіба не краще вишивати, в'язати, одягати ляльок і не думати про ці болячки, натомість отримувати естетичне задоволення від приємної роботи? Мені, наприклад, це принісить неабияку радість і хороший настрій гарантовано на весь день.